

Stormie Omartianová

VÁNOČNÍ ZÁZRAK

Prostý začátek

Bylo nebylo – tak bychom mohli naše vyprávění začít. Jenomže nejde o žádnou pohádku, mýtus, babskou povídačku nebo zkrátka výplod něčí představivosti, ale o pravdivý příběh. Postavy v něm vystupující nejsou pouhá papírová pimprlata. Jsou to lidské bytosti z masa a kostí, které prožívaly nejrůznější pocity, zápasy, naděje a sny, podobně jako dnes my. Jsou to skuteční lidé jako vy nebo já.

Všichni, s jedinou výjimkou, měli společnou velmi důležitou věc. Navštívil je totiž anděl Páně a zjevil jim, k jaké úloze jsou povoláni v dramatu naplnění největšího příslibu, jaký kdy Bůh dal svému lidu. Přestože se tento příběh odehrál před více než dvěma tisíci lety, promlouvá každičká jeho část i každá postava, která v něm vystupuje, s velkým důrazem přímo do našich životů.

Příběh Ježíšova narození obyčejně odpočívá po většinu roku v knihovničce.

„Když se však naplnil čas,
poslal Bůh svého Syna.“

(Gal 4,4)

V prosinci ho vytáhneme, oprášíme, necháme na pár týdnů zazářit, načež ho krátce po Vánocích opět odložíme na jedenáct měsíců stranou. Tento úžasný příběh nám ovšem má co říct každý den našeho života. Je to poselství naděje, jež zvěstuje, že Bůh nikdy nezapomíná na své sliby a plní je v dokonale zvolený čas. Říká nám, že Bůh si vybírá obyčejné lidi, kteří ho milují, aby pro jeho království vykonali mimořádné věci. Nabádá nás, abychom věřili, že Bůh v nás dokáže způsobit zrození něčeho velikého, ačkoli dobře víme, že sami bychom to nikdy nezvládli. Ujišťuje nás, že u Boha není nic nemožného. Připomíná nám, že nás Bůh tolik miloval, že poslal svého Syna – část sebe sama –, aby s námi byl jako světlo v naší temnotě, jako naděje uprostřed naší beznaděje, aby nás přivedl na cestu, která je v souladu s jeho vůlí. Dovolím si tedy tvrdit, že je to příběh příhodný pro všechna roční období.

Kapitola 1

Dodržený slib

Dávno předtím, než se tento příběh vůbec odehrál, zjevil Bůh jeho důležité momenty několika svým prorokům. Řekl jim, že jednoho dne se na zemi narodí jeho vlastní Syn. Patří k nim zejména tito tři: Izaiáš, Micheáš a Jeremiáš.

Kdybychom přirovnali Hospodinovy proroky k hudebním nástrojům, *tak Izaiášův hlas by zněl jako trubka*. Nesl se silně a zřetelně nad pustinou bezbožnosti. Byl to hlas nelibozvučný, a zároveň melodický, podle toho, kdo mu naslouchal. Stal se Božím nástrojem k vyhlášení poselství. Oznámení. Varování. A jeho zvuk se vznášel ve vzduchu ještě dlouho poté, co trumpetista přestal hrát.

„Hospodin se na vás hněvá pro vaše zlé, vzpurné, zkažené skutky a modloslužbu. Vynese nad vámi soud,“ volal Izaiáš s neochvějnou silou na obyvatele Judska.

„Buď zticha, Izaiáši,“ odpovídali mu. „Tohle se nám nechce poslouchat.“

„Jsi vzdělaný a vážený muž,“ upozorňoval ho judský král. „Všichni si tě cení pro tvé vědomosti o dějinách, hospodářství a teologii. Proč se nedržíš toho, co znáš? Máme spolu

přece blízký vztah, Izaiáši. Proč ho kazíš tak deprimujícími zvěstmi?“

„Protože mám blízký vztah s Hospodinem a musím vám sdělovat vše, co od něj uslyším,“ odpovídal prorok.

Uprostřed chmurného proroctví však náhle zaznělo poselství naděje.

„Bůh přinese vykoupení lidem pokorného srdce, kteří činí pokání,“ pravil Izaiáš. „Sám Hospodin vám dá znamení. Panna počne a porodí Syna a dá mu jméno Immanuel.“

Izaiáš dále vysvětluje, že toto dítě, Immanuel, což znamená „Bůh s námi“, se stane spravedlivým králem, který bude vládnout zemi navěky.

„Jeho jméno bude podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje,“ prohlásil.

Tato zpráva se všem jeho posluchačům líbila, *neměli však dostatečně pokorné a kající srdce, aby ji přijali.*

Micheáš měl hlas jako tympány. Vyubnovával do světa rytmus Boží vůle. Dunivý, pronikavý, hlučný a protivný v uších těch,

kdo podle něj nechtěli kráčet. Jasný, přesný, zvučný a majestátně přesvědčivý pro ty, kdo se ho nebáli následovat.

„Hospodinův soud vás nemine!“ varoval Micheáš obyvatele Judska a Izraele. „Dychtíte po všem možném a jste vzpurní. Pohrdáte Božím Slovem a uctíváte falešné bohy. Vy boháči utlačujete chudé. Vy vládcové neprosazujete spravedlnost. Jestli se nebudete kát, jistě padnete do rukou nepřítel!“

„Přeháníš to, Micheáši,“ odporovali mu posluchači. „Jsi dobrý řečník, ale nikdy od tebe neslyšíme nic pěkného.“

„Uklidni se, Micheáši,“ nabádal ho král. „Nepřijde ti, že bereš to svoje povolání až moc vážně?“

Uprostřed Micheášova proroctví o zkáze však zaznělo další poselství naděje.

„Hospodin mi řekl o tobě, Betléme,“ prohlásil Micheáš. „Jsi nejmenší mezi judskými městy, a přece z tebe povstane největší vládce v Izraeli. Bude pást své stádo jako dobrý pastýř a všichni, kdo půjdou za ním, spočinou v bezpečí. Bude vládnout navěky a přinese pokoj každému, kdo ho přijme.“

Toto poselství se všem zamlouvalo, ale *nechtěli Hospodina poslechnout*. Hodlali se dál řídit vlastními touhami a sny, místo aby udělali, co po nich chce Bůh.

Jeremiášův hlas zněl jako houslové sólo. Vznášel se nad lomozem všech sil namířených proti němu. Jeho lyrické tóny pronikaly hluboko do spravedlivých duší, které byly ochotny mu naslouchat, a naplňovaly je žalem a zármutkem nad hříchy jejich národa. Bezbožným však zněl jako nesnesitelné kvílení, jež bylo třeba umlčet. Proto ho neustále zesměšňovali a pronásledovali, až zůstal zcela osamělý.

„Vy vládcové jste zkažení, ale vy, kněží, jste ještě horší,“ volal Jeremiáš na obyvatele Judska a Izraele. „To vy byste měli naslouchat Božímu hlasu, ale zaprodali jste se vlastní sobecké ctižádosti. Dopouštíte se opovrženíhodné modloslužby. Rmoutí mě, jak nedbáte Božích zákonů. Jestli se nezměníte, Bůh vás jistě vydá napospas nepřítelům.“

„Bud' zticha, Jeremiáši!“ okřikovali ho lidé. „Přestaň pořád vykládat o neštěstí,

které se na nás řítí. Chceme slyšet něco povzbudivého.“

„Nevěřím, že k tobě opravdu mluví Hospodin,“ pravil král. „Takže se proroctvím o tom, jak nás nepřítel odvede do zajetí, vlastně dopouštíš velezrady. Tvoje spisy musíme zničit!“

Kráľův hněv nakonec zvítězil. Jeremiáš byl nespravedlivě osočen z velezrady a jeho spisy veřejně spáleny. Nic však nemohlo odstranit pomazání, kterého se mu dostalo od Hospodina, a tak se nakonec dožil toho, že mohl napsat stejná slova znovu. Tentokrát k nim přidal i poselství naděje.

„Blíží se dny, kdy Hospodin vzbudí spravedlivý výhonek z Davidova rodu,“ vyhlásil Jeremiáš. „Povstane král, který bude vládnout navždy a zachrání svůj lid ode všech nepřátel.“

Toto slovo se všem líbilo, ale *neměli dost víry, aby ho přijali*.

Lidé neposlouchali Boží proroky, a tak se skutečně stalo to, co Izaiáš, Micheáš a Jeremiáš předpověděli: nepřátelé si podmanili

Judu i Izrael a lid padl do rukou krutých a bezohledných vladařů. Prorocké hlasy pak nadlouho umlkly.

Uplynulo bezmála čtyři sta let, než opět nějaký zazněl.

Po čtyři sta let lidé vzpomínali na to, co jim proroci říkali. Veškeré jejich předpovědi o zkáze se naplnily. Jistě se tedy uskuteční i ony nadějně přísliby. Bůh jim slíbil, že pošle svého Syna, aby je vykoupil, proto očekávali příchod Mesiáše. Vyhlíželi, kdy do temnoty jejich života zazáří jeho světlo. Ve svém pustém a vyschlém údělu prahli po jeho živé vodě. Dychtili po zachránci, který by je osvobodil z rukou utlačitelů. Zoufale potřebovali jeho věčný mír, který by utišil jejich neustálý nepokoj. Volali k Hospodinu, aby jim poslal Spasitele. Byl pro ně jedinou nadějí.

A právě uprostřed tohoto temného, zoufalého, neklidného a dychtivě vyčkávajícího světa začíná náš příběh.

Modlitba

Pane, děkuji ti, že k nám promlouváš prostřednictvím svého Slova a svých proroků. Když čtu o tolika věcech, které jsi ve svém Slově předpověděl a jež se už naplnily, posiluje to mou víru. Vím, že to znamená, že každý slib z tvého Slova se naplní. Děkuji ti, že vždycky dodržuješ své sliby. Modlím se, abych nebyl jako lidé v Izaiášově době, kteří se před tebou nedokázali pokořit a naslouchat. Nechci být jako Micheášovi posluchači, kteří tě odmítli poslechnout. A nehodlám být ani jako ti, kdo slyšeli Jeremiášova proctví, ale neměli dost víry, aby je přijali. Proto se dnes před tebou skláním a prosím tě, abys mi pomohl pochopit, co si ode mě žádáš. Nauč mě dobře znát tvé zákony a řídit se jimi. Dávej mi, prosím, stále silnější víru v pravdivost tvých slibů. Pomáhej mi poznávat všechny přísliby, které jsi mi ve svém Slově dal, abych se na ně mohl/a odvolávat, čerpat z nich sílu a spočinout v tobě, dokud se v mém životě všechny nenaplní.

Za to se modlím ve jménu Ježíše Krista.
Amen.

Obsah

Slovo ke čtenáři	7
Prostý začátek	9
Kapitola 1	
Dodržení slib.....	11
Kapitola 2	
Nečekaná návštěva	21
Kapitola 3	
Nesplnitelný sen	35
Kapitola 4	
Tajný zázrak.....	47
Kapitola 5	
Neodbytná otázka.....	57
Kapitola 6	
Radostné shledání	69
Kapitola 7	
Největší z proroků	83
Kapitola 8	
Královské nařízení.....	95
Kapitola 9	
Nečekaná stáj.....	107
Kapitola 10	
Oznámení o narození	127
Kapitola 11	
Mocná přítomnost.....	137
Kapitola 12	
Politický nepřítel	147
Kapitola 13	
Veřejné prohlášení	161
Kapitola 14	
Moudrý odchod	173
Kapitola 15	
Půlnoční útěk.....	183
Nekonečný závěr.....	193
Bibliografie.....	196